

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnishvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Francosko-ruska zveza

je sedaj glavni predmet zlasti francoskim listom, ki se obširno bavijo s tem vprašanjem. Prvi povod dal je znani članek v „Nord“-u, ki je izrekel odločno zaupnico sedanji francoski vladi, a se jako odločno izjavil proti radikalcem, drugi povod pa članek v „Moskovskih Vvedomostih“ o pokojnem Katkovu. Obeh člankov ost bila je naperjena proti francoskim radikalcem, v obeh bilo je v vrstah in mej vrstami povedano, da bi zveza Rusije s Francijo bila utopija, ko bi v Parizu državno krmelo v roke dobili radikali.

Francoski konservativni listi z veliko gorečnostjo razpravljajo to zadevo in nekateri celo poudarjajo, da oficijalni Rusiji ni samo radikalizem zoperu, temveč da tudi republike sploh ne marajo. Jako dobro prosoja „odlični Rus“ ves položaj v dopisu, ki ga je priobčil „Gaulois“ in ki se glasi:

„Francozi se zelo motijo, misleč, da jih kdo ljubi zaradi njih samih in da si zbog tega domišljajo, da je zveza z Rusijo že gotova. Izvestno je mej Rusi in Francozi mnogo sorodnega; a Rusi se pred vsem Rusi, zapamtite si to dobro, nikdar ne bodo služili drugi, kakor ruski politiki. Nikarte tudi pozabiti, da je v Rusiji car jedini gospodar in da je zveza le od njega zavisna. Ko Aleksander III. ni hotel obnoviti trojne zveze z Nemčijo in Avstro-Ogersko, ni tega storil, da bi sklenil zveza s Francijo, temveč da je dobil proste roke. Aleksander III. je Rus, Rus v dno mozga svojega, strasten Rus, prošinjen čustvom svojih dolžnostij nasproti Rusiji, nasproti obitelji svoji in pravoslavni cerkvi. Njegov značaj, nazori njegovi, vsa njegova mēr ločijo ga od prostomiselnosti in revolucijske Francoske, v kateri imajo republikanci prvo besedo. Aleksander III. neče vojne z Nemčijo, dobro vedoč, da je čas njegov zaveznik. Nemčija s svoje strani neče vojne z Rusijo, ker bi bila taka vojna brezkončna. Največjo skrb prizadeva carju Kitaj. V Aziji kakor v Evropi so vsi pogoji za simpatije mej Rusijo in Francijo, ker je v Aziji Kitaj, tukaj pa Nemčija mej njihovimi državama in si kot mejna soseda nikjer nista nasprotna. Vi morate biti silni, da bode Rusija zvezo v Vami želela, Vaša vlada pa mora braniti načela, ideje in običaje, ki so Aleksandru III. prirastli k srcu.“

Govor drž. posl. prof. Fr. Šukljeja

na volilnem shodu v Rudolfovem dne 17. avgusta t. l.

Čestiti gospodje! Če državni poslanec stopi mej volilce, poročati jim o svojem delovanju, ozirati se mu je na dve reči. Z jedne strani mora razjasniti volilcem svoje postopanje v minulem zasedanju, z druge mu je gledati v bodočnost, ter razvijati načela, po kojih bode uredil taktiko svojo v prihodnji sesiji. Čas, odmerjen takemu poročilu, gospoda moja, je kratek. Zaradi tega bode oprostili, če se Vaš zastopnik, v ožigled sedanji politični konstelaciji, ne bode predolgo mudil pri tem, kar je storil ali storiti poskušal v preteklem zasedanju. Zanašati se sme, da so politično zreli volilci Novomeški pazno zasledovali gibanje njegovo na parlamentarnem odru, pazno čitali časnikarska poročila iz državnega zbora. Povedal bodem tedaj le toliko, kolikor je neobhodno potrebno, da se razume delovanje moje po svojih notranjih nagibih; tembolj pa nameravam naglašati svoje nazore o notranjem političnem položaji, ter vprašati volilce, če se li strinjajo z mojimi nameni in načeli?

O treh govorih, ki sem jih imel v zadnji sesiji, bodem sedaj molčal popoln. Na strani hočem pustiti svoj govor o debati o novem eksekucijskem redu, kjer sem se žalibog zastoj potozal za zmanjšanje troškov pri prijavljanji dražbinskih ediktov, isto bodem storil pri svoji razpravi o našem mitništvu in državni cestarini, katero je nemška opozicija hotela nadomestiti z jako nepraktičnim davkom na vozno živino, in tudi o govoru za ureditev spodnje Krke danes ne zinem niti besedice. Rajše preidem na ona vprašanja splošne važnosti, s kojimi se je državni zbor letos bil pečal, v prvi vrsti na takozvano ogersko nagodbo.

Znano Vam bode, da so pravi nagodbinski zakoni dovršeni bili v tem sesijskem oddelku. Dognala se je bila carinska in trgovinska zveza, rešil carinski tarif, rešil zakon o avstro ogerski banki in srečno se je spravil pod streho tudi takozvani „kvotni zakon“, kateri določa, v kojem razmerji je pritegniti obe državni polovici k skupnim potrebščinam. Niti za trenotek se ne bodem pomišljal, naravnost

priznavam, da zadnja ogerska nagodba ni bila ugodna našim interesom. Ne mislim tu na ono glasovito petrolejsko carino, o kateri sem Vam lani obširno bil poročal. Ne, gospoda moja, nikačor ne! Naj se še toliko ujedajo protivni politiki, naj se potijo v svojih časnikarskih glasilih, češ, dokazati moramo, da je jedini Suessov predlog pravo mazilo proti petrolejski kugi, pridružijo naj se jim parlamentarni samotar Lienbacher in mla-dočeski separatisti, jaz ustrajam pri svojem prepričanju, in to se glasi, da je sklep večine, kojemu so se naposled udali tudi Ogri, bolj pripraven nego Suessov nasvet, kateri je sicer teoretično pravilen, toda prenevaren glede praktične izpeljave. Zakaj, razjasnil sem Vam bil dokaj obširno že lansko leto. Toda propali smo pri dveh drugih vprašanjih. V zadevi avstro-ogerske banke omejili smo svoje terjatve na jedno samo preskromno zahtevo, da se naslov naših bankovcev prijavi v vseh deželni jeziki. Istina, da je vse jedno v materialnem oziru, če stoji na bankovci zapisano: „deset goldinarjev“ ali ne. Ali tu je šlo za prevažni princip naše državne enakopravnosti in braneč ta princip branili smo ob jednem dostojanstvo naše državne polovice, katera ne potrebuje madžarskega dovoljenja, da sme svobodno razpolagati s svojimi denarnimi znamenji. Za to smo se potezali Čehi, Slovenci in Dalmatinci, za to smo glasovali — a ostali smo v manjšini! In tudi pri zakonu o kvoti ni se dalo nič spremeniti! Naša kvotna deputacija, v kateri nas je prav dobro zastopal tovariš moj dr. Poklukar, izračunila je, da tudi na podlagi starega, nam silo neugodnega računskega ključa, t. j. na podlagi dejanskega davkoplačevanja, gre plačati naši polovici 66%, ogerski 34% skupnih troškov. Iz dotičnih števil sem se uveril, da je račun naše deputacije po vsem istinit, pravilen. Toda že deputacija ostavila je svoje stališče, in v zbornici sklenili smo jednoglasno, naj obvelja dosedanje, za nas krivično razmerje še za 10 let, razmerje po katerem je pokriti Avstrijem 70, Ogrom pa le 30 odstotkov skupne potreščine.

A sedaj pa utegete vprašati, zakaj se nesi protivil temu predlogu, in zakaj nesi vsaj poskušal, kakor si lani bil obetal svojim volilcem, da pri tej priliki kaj priboriš svojim, tako potrebnim, tako

LISTEK.

Slavnostni govor

pri odkritji spominske plošče knezoškofa Antona Alojzija Wolfa na cerkvi sv. Barbare v Idriji

dne 14. avgusta 1887.

„... Darov je vložil brez števila
Domovini dragi na altar.“
Luč življenja mu je ugasnila:
Njega blagrov sije žar.“

Tako je slovenski pesnik „Okiški“ povzdignil svoje glase britke žalosti o smrti svetlega kneza in škofa Antona Alojzija.

Bilo je dne 7. februarja 1859, ko se je po mili naši slovenski domovini razglasila pre tužna vest, da je preblagi knezoškof Ljubljanski, Anton Alojzij, izdihnil svojo plemenito dušo.

Žaljevala je vsa Kranjska nad njegovo krsto, kajti:

„Nas pretežka zguba je zadela,
Ker je biti nehale srce,
Ki ga vroča je ljubezen gréla
Za podložne mu ovce!“

Duh njegov se je ločil tja v neskončne kraje, kjer mu je napočil večno jasni dan, kjer neskončne sladkosti teče neusahljivi vir.

Nam pa je zapustil tolažljivi up, da za blagor naš v večnem raji milosti izprosi.

In glejte, prečastiti rojaki! Njega prošnjo je Vsedobrotni milostno uslišal:

Dal nam je hvaležno srce, ki se naudušuje za ranjcega preblaga načela, dal nam je ljubezen; ki nas pregreva za vero, dom in carja; naklonil nam je vztrajnost, ki nas vodi do samostalnosti in veljave; podaril nam je bister um in gorečnost za omiko; oživlja nas k neprestanemu delovanju na blagor drage nam domovine.

Prav je pesnik pel, rekoč:

„Solze britke bodo se usušile,
Žalostnice, ki so se glasile,
Bo pregnal veselih pesem jek.“

Danes, ko slovesno obhajamo spomin slavnega moža, ne utrinjajo se nam iz oči pregrenke solze, ne pretresajo nas ginljivi glasovi žalostnih popevk, ne udarja nam na uho otožno doneče zvonjenje! — Ne! —

Hvaležni spomin na njegovo slavno življenje

nas naudušuje, nas v bratski ljubezni združuje, da kažemo, kaj naša srca naudaja, ko gledamo v duhu vrli cvet domačega rodu, najlepši biser in uzor domoljubja in nedosežne požrtovalnosti.

In Idrija, kjer mu je tekla zibelka, raduje se pri tem spominu iz vsega srca, iz polne duše!

Rojaki njegovi!

Ponosno gledate na znamenito svoje mesto, in z Vami združeno proslavljamo Slovenci kraj, kjer je prevzvišeni zagledal luč sveta, kjer je žarna zvezda zabliščala na slovenskem obnebji. —

Minulo je že 105 let od njegovega rojstva, ki je za nas Slovence preimenitno važnosti, zato mi je v veliko čast, nekoliko črtic iz njegove slavne dóbe podati Vam, premili čestilci!

Oče mu je bil Gašper, c. kr. gospodarski nadzornik pri tukajšnjih rudarskih uradih, in mati Kristina, po očetu Kahl.

L. 1782, ko je bil Anton Alojzij porojen, je bil oče še pomožni uradnik ter je stanoval s svojo soprogo, kakor se v obče misli, na Kurjem vrhu hiš. št. 53; vsled katastralne uredbe in nove štetve leta 1839 je dobila ta hiša številko 54. Po krstni knjigi je baje ta hiša rojstvena hiša prevzvišenega

zanemarjenim krajanom?! Odkrito rečem, gospoda moja, da je bilo absolutno nemogoče. Odkar sam Vam lani razodel svoje nazore o nagodbi, predrugačila se je vsa politična situacija. Baš ko smo se resno začeli baviti s temi vprašanji, zatemnilo se je politično obzorje, velika vojna stala je tako rekoč pred durmi. Da se jej izognemo, da ohranimo dragoceni mir vsaj za nekoliko časa, morala je država naša vso svojo težo pokladati na tehtnico. Za tu pa je pred vsem trebalo, da **urno** rešimo nagodbinsko pitanje, da inozemstvu ne pokažemo mučnega prizora državne sile, razklane na dve polovici, kateri se niti mej seboj zjediniti ne moreta o svojem združenju, o svojem obstanku. To je bil jako tehten razlog, z druge strani pa nismo smeli prezirati levičarske taktike. Opozicija naša ima stare prijateljske zveze z Madžari, vedno še računa na madžarsko pomoč, češ, ona nam še pomore do državnega krmila! Vsled tega smo takoj sprevidili, da so bili vsi levičarski manévri goli „Scheingefecht“, in da je velika ta stranka dandanes pripravljen, brezpogojno na stari podlagi sklopiti ogersko nagodbo. V tem oziru se tudi na Poljake nismo mogli zanašati; tudi na njih postopanje upljvajo stare zgodovinske simpatije do Madžarov. Torej je nam bilo jasno, da je zaman ves upor v tej zadevi, da tudi z najtehtnejšimi razlogi ne dosežemo nobene bistvene spremembe ogerske nagodbe na korist avstrijski polovici, in tedaj primoral nas je ravno ozir na naše volilce in njih interes, da smo vender, s teskim srcem sicer, glasovali za predložene zakone.

Ker se pa pri ogerski nagodbi ničesar ni dalo pridobiti, s tem večjo energijo razglašali smo slovenski poslanci želje in terjatve svojega naroda o drugih prilikah. To se je posebno krepko zgodilo v budgetnej razpravi. Smelo trdim, da nikoli poprej zastopniki Vaši neso delovali po tako dobro premišljenem in dogovorjenem načrtu, kakor letos. Po skupnem dogovoru nakazalo se je vsakemu izmed nas mesto njegovo v debati, in reči smem, vsaj moralichen uspeh dosegli smo s svojimi govori! Mene zadela je častna naloga, izražati stališče naše delegacije v generalni debati, in zastopati naše nazore v razpravi o proračunu naučnega ministerstva. V generalni debati bil mi je glavni namen, objektivno kritikovati finančno stanje avstrijske države in razvijati svoje misli o zboljšanju denarnega položaja. Z jedne strani moral sem tu polemizovati proti opoziciji. Čisto naravno je, da vsaka opozicija skuša kolikor mogoče neugodno slikati državno gospodarstvo protivne ji vlade. Dan za dnevom čitate v levičarskih listih, da pod sedanjim ministerstvom in sedanjo večino hirajo finance, in da ne bi imeli žalostnih skušenj v izobilji, v istini soditi bi morali i mi o teh gostobesednih državnikih, da bodo uprav čudesa delali z našo državno blagajnico, kakor hitro se jim zopet izroči prejšnja oblast. V očigled takemu postopanju skušal sem torej, na jedini merodajni podlagi računskih zaključkov in z avtentičnimi neovrnjenimi številkami dokazati, da je sedanje gospodarstvo navzlic mnogim nedostatom vender še boljše, nego je bilo ono pod levičarskimi vladami. Prišel sem do rezultata, da se je tudi kronična bolezen avstrijskih državnih budgetov, tisti stalni deficit namreč v državni bla-

gajnici tekom zadnjih osem let vender izdatno zmanjšal, izdatno skrtil, če se namreč oziramo na povprečne številke, in ne na izredne potrebščine posameznega leta.

Toda z druge strani bila mi je neizogibna dolžnost, resno opominjati sedanjo vlado, da po tej poti ne pridemo do zaželenega cilja, do finančnega ravnotežja. Deficit slehernega leta pokrivati z novimi dolgovi, to, gospoda moja, je taktika, katera nas s pozitivno gotovostjo dovaja k denarnemu polomu, h gospodarstvenemu bankrotu. Prešinjen sem prepričanja, da mora Avstrija predrugačiti svojo davčno sistemo ter na ta način z jedne strani razbremeniti preveč obteženega malega davkoplačevalca, z druge pa povišati svoje dohodke.

Izmedj direktnih davkov se bode moral znizati zemljišni davek vsled splošnega nazadka, ki je zadel srednjeevropsko poljedelstvo sploh. Znižati se mora tudi hišni davek, ki je sicer dobro urejen, toda previsok v vsakem oziru. Za to pa, gospoda moja, treba je uvesti oni davek, kateremu se bližajo skoro vse davčne sisteme, progresivno dohodkarino. Od tega dohodninskega davka, katerega je plačati le od čistega dohodka, izvzeti naj bodo najnižji dohodki, recimo do 5, 600 glđ. na leto. Vsi višji dohodki pa naj se pri tegnejo stopnjema ter v razmerji primerni svoji višočini. Znam sicer, da je pri upeljavi take progresivne dohodkarine premagati mnogo tehniških zaprek, toda, če so jim bili kos v nekaterih drugih državah, zmagali jih bomo naposled i mi. Še le potem, če se zlasti posvetniki velikih premičnih imetij izdatno pritegnejo k državnim potrebščinam, še le potem bomo povišali državne dohodke, a navzlic temu zvišku vender le olajšali ono davčno breme, katero sedaj ugonablja malega davkoplačevalca!

(Dalje prih.)

Einspielerjeva slavnost.

(Konec.)

Kleinmayerjeva napitnica na bodoče podružnice sv. Cirila in Metoda na Koroškem bila je povod, da se je pričelo pobiranje za to velevažno družbo in v kratkem je bilo nekoliko desetakov nabranih.

Ko je bil oficijalni del banketa končan, pričela se je prosta zabava, katerej je bil gosp. Železnikar stoloravnatelj in pri kateri je bilo mnogo govorov in napitnic, katerim je bil glavni predmet slavni naš jubilar, koroški Slovenci, bratje Hrvati, Čehi itd. Preobširno bi bilo navajati vse, jedna pa je bila posebno umestna, in to je bila g. Kalina napitnica na gosp. Legata in njegovo rodoljubno gospo soprogo. Gosp. Legat stekel si je za to slavnost velikih zaslug, kakor sploh za gibanje koroških Slovencev. Zato se je napitnica vsprejela z veselimi živiošklici.

Mej temi govori pa je bila napočila že 5. ura in ker je nemilo nebo še vedno z jednako vztrajnostjo nam sipalo gostega dežja, kakor da so odprte vse nebeške zatvornice, jelo je vse misliti na odhod, kajti ob takem vremenu voziti se v temni noči je kočljiva stvar. Ostavili smo torej Žalnikovega gostoljubnega kozolca varno zavetje ter v silnem dežji hiteli v vas Sveče, kjer smo poseli na

vozove in po 2½ ure trajajoči vožnji srečno dospeli v Celovec.

V salonu pri Sandwirthu nadaljevala se je potem prosta zabava. Pevci Ljubljanski so tudi tu navzočne razveseljevali s svojim izbornim petjem, katero je, kakor smo opazali, tudi prisotnim Celovčanom jako ugajalo. Le ko so zadoneli mogočni akordi naše himne „Hej Slovani!“, začul se je pohleven glasek „Das deutsche Lied!“ Za odgovor so pevci zapeli zbor „Slovenec sem!“, na kar ni bilo nobenega ugovora in prej omenjeni „Protestler“ in nekoliko njegovih malobrojnih pristašev ostavilo je dvorano, v kateri so se slovenski gostje še nadalje radovali.

Izvestno je bilo v Celovškem Izraelu veselje veliko, da nam je dež skoro ves dan nagajal, a to veselje ni bilo dolgotrajno, kajti slavnosti smoter dosegl se je v polni meri in upliv na koroške Slovence bode velikansk. Videli so prelepo in izredno slavnost, čuli so naukušene govore in slovenske pesni moč, videli, da neso osamljeni, marveč da imajo trdno zaslombo, da nas sicer ločijo visoke gore, da pa to nikakor ne zabranjuje, da bi si ne segli v roke in bratski delili mej soboj veselja in žalosti.

Einspielerjeva slavnost je zgodovinsk dogodek za Koroško, bila je v tolikih dimenzijah, da koroški Nemci, dasi jih je dve tretjini v deželi, jednake ne zmorejo. Narod je javno in slovesno pokazal, da kakor jeden mož stoji za svojim voditeljem in očetom in klevetniki, ki so v svojih listih pisarili, da je Einspieler osamljen, da nema nikogar za seboj, so sedaj javno postavljeni na laž. Slovan gre tudi na Koroškem na dan in 21. dan avgusta zagromel je nasprotnikom našin na uho „Mi vstajamo, a vas je strah!“

Za sijajni ta uspeh pa gre poleg gospoda jubilanta dične osebe največje priznanje in iskrena zahvala slavnostnemu odboru, na čelu mu gospod kanonik dr. Nemec. Slavnostni odbor oskrbel in priredil je vse tako previdno in točno, oskrbel za stanovanja, za vozé, uvažal vsako podrobnost tako temeljito, da je bilo vse jednotno, kakor v kakem stroji, v katerem vsako kolesce redno in sistematično deluje. Zato vršilo se je vse, kakor na vrvi, zato tudi ni bilo niti najmanjšega nereda, dasi ni bilo, pohvalno bodi omenjeno, videti žandarmov z nasajenimi bajoneti, s katerimi nas tako rado osrečujejo pri enakih slavnostih na Kranjskem.

Okončevaje izvestje te slavnosti, ki je bila pravi narodni praznik za koroške Slovence in za vsacega udeleženca, z dna srca kličemo:

Slava Einspielerju! Slava Koroškim Slovincem!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 24. avgusta.

Redka sloga pokazala se je mej češkim narodom. Brez ozira, bodi Staro- ali Mladočeh, vsi so jedini, da treba energično se upreti naučnega ministra naredbam zastran srednjih šol. Sklicujejo se tabori, na katerih na tisoče prebivalstva izjavlja, da treba pokazati sedanji vladi, da se na Čehe nema zanašati, če se ne bode ozirala na njihove želje. Čas čakanja je že minul. Želeli bi le, da bi češki

bile prizadete slovenske pokrajine, kajti odtrgal jih je Francoz od mogočne Avstrije in združil v kraljestvo Ilirijo.

Tuje, brezozirno gospodstvo je posebno grenko čutila katoliška cerkev. Vrhovnega pastirja Ljubljanskega so pregnali iz škofijske palače v semenišče, kar je silno bolelo našega Antona Alojzija, najudanejšega tolažnika škofvega.

Po smrti škofa Antona Kavčiča l. 1814. ga imenuje stolni kapitelj konzistorijalnim svetovalcem in septembra meseca istega leta Njegovo Velečastvo, cesar Franc I, korarjem Ljubljanske stolne cerkve in kmalu potem višjim nadzornikom ljudskih šol za škofijo Ljubljansko.

Leta 1816. pokliče ga cesar v Trst za vladnega svetovalca, duhovnega in šolskega poročevalca, kjer je plodovito deloval na povzdigo ljudskega šolstva, za omiko naroda in zboljšanje učiteljskega stanu.

Izvanredne zasluge njegove neumorne trudoljubivosti našle so kmalu najčastnejše priznanje.

Solnograški nadškofovski sedež je bil l. 1823. izpraznjen ter podeljen našemu tedanjemu škofu Avgustu Gruberju, in na njega mesto izvoli presvetli

knezoškofa. Poleg Antona Alojzija je bilo v ti rodini še troje otrok, in sicer Josip Rajmund, Marija in Antonija Alojzija.

Ko je bil mladi Alojzij sposoben za nauk, upisali so ga skrbni stariši v domačo šolo, v kateri je dovršil tadanje tri razrede ter dva latinska razreda.

L. 1794. je ustopil v Ljubljanske gimnazije III. razred. Dve leti po tém je izgubil svojo milo mater, komaj 40 let staro.

Alojzij je dovršil čez 3 leta po smrti matere poslednji tečaj modroslovja z najboljšim uspehom.

Od mladih nog goječ ljubezen do duhovenstva, posvetil se je dušnemu pastirstvu in nadškof Brigido ga je z veseljem vsprejel v semenišče, v katerem se je skozi in skozi odlikoval; zato je bil tudi ljubljene profesorjev, zlasti Jurija Dolinarja, profesorja zgodovine in cerkvenega prava.

Po dostanih bogoslovskih študijah še premlad, da bi bil v mašnika posvečen, podelil mu je nadškof l. 1803 subdijakonat in dijakonat in ga poveril s poučevanjem Ljubljanskih rokodelskih učencev; poleg tega je Wolf tudi pomagal v nadškofijski notarski pisarni.

S privoljenjem papeža Pija VII. je bil leto potem posvečen v mašnika, dasi pri 22 letih še ni imel kanonične starosti. Takoj na to je bil imenovan stalnim kaplanom, nemškim pridigarjem in notarskim pomočnikom.

Iz zdravstvenih ozirov ga je moral vikši škof poslati v rojstno mesto za beneficijata l. 1805.; tu se kmalu zgorša in v 8 mesecih postane kaplan pri mestni farni cerkvi sv. Barbare. Trdno ozdravljenega pozove Brigido zopet v Ljubljano ter mu podeli knezoškofijsko tajništvo in katehezo pri rokodelskih in kupčijskih učencih. Leta 1807 podvrže se župniškemu izpitu, katerega istotako sijajno dostane.

Zdaj ostavi nadvladika Brigido Ljubljansko stolico, ker je bil pozvan na nadškofijski sedež Cipski v ogerski kraljevini.

Za njim zasede od slej škofijo Anton Kavčič, rodod Idrijčan in za Idrijsko mesto tudi jako zaslužen rojak slavnega spomina, ki Wolfa o vseh Svetih l. 1807. že izvoli za svojega notarja in vodjo konzistorijalne pisarne, in 3 leta pozneje začasnega učitelja modroslovja na Ljubljanskem liceji.

Prišli so tužni časi nad Avstrijo. Najhuje so

poslanci v državnem zboru pokazali toliko odločnosti kakor je narod po taborih. Vladni organi pa skušajo nekoliko ovirati to gibanje na Češkem. Nekaj napovedanih taborov je politično oblastvo prepovedalo, nekaj ljudskih shodov razpustilo.

Vnanje države.

Koburžan se bode kmalu kesal, da je šel v **Bolgarijo**. Na potovanju po Vzhodni Rumeliji je lahko spoznal, da narod ne mara zanj. Po vseh mestih so ga jako hladno vsprejeli. Vojaki zlasti topničarji ne marajo zanj. Častniki javno zabavljajo proti njemu. Več polkov so morali zaradi tega že premestiti pa bode to javljale za dolgo pomagalo.

Dosedaj se je mislilo, da je Katkov prvi sprožil misel, da se začne v **Rusiji** proti tujcem strožje postopati. Varšavski dopisnik „Novega Vremena“ pa trdi, da sta stvar sprožila general Gurko in pravosodni minister Manasev. Ta dva moža sta se jako trudila, da sta državni svet zato pridobila Katkov je le njijina prizadevanja zagovarjal v svojem listu.

Izjave „Norda“ in nekaterih ruskih listov proti **francoskim** radikalcem so francoske vladni jako povoljne. Lahko se opira na to, da bi Francija zgubila vse zaveznike, ko bi tirala preveč radikalno politiko. Vladni francoski listi zatagadel veselo ponatiskavajo take izjave.

V **Italiji** se poslednja leta slišijo pogostem pritožbe, da senat nema prav nobenega upliva več. Njegovo delo je le, da vsemu pritrdi, kar sklene zbornica poslancev. Zategadel se sedaj hoče nekoliko preustrojiti senat, toda nikdo prav ne vé, kako. Večina senatorjev vsekako boče, da bode še nadalje kralj imenoval senatorje. Na ta način so pa do sedaj prihajali v senat možje, ki nimajo prav nobenega upliva in zraven pa tudi nobene sposobnosti za senatorstvo, ker se še se ne udeležujejo. Temu bi se dalo odpravi, če bi večina senatorjev, če bi se za senatorje ne imenovali le stari uradniki, kakor bi jih hoteli na ta način odlikovati, ker so poprej verno službovali. V senat naj bi se klicali drugi uplivi in za parlamentarno delo sposobni in odločni možje. Kmalu bi se potem pokazalo, da bi imel senat več upliva. Drugi senatorji pa mislijo, da drugače se ne dá povzdigniti veljava senata, kakor če se bode vsaj nekaj senatorjev volilo. Tako misli tudi ministerski predsednik Crispi.

Kakor so „Moskovskija Vjedomosti“ zvedele, vrše se pogajanja, da bi **Anglija** odstopila otok Helgoland **Nemčiji**. Angležem ta otok ni potreben, za Nemčijo je pa velike važnosti. Če Nemčija ne dobi Helgolanda, bi jej nič ne koristil v vojnem času prekop, ki se ima zgraditi mej Nemškim in Baltijskim morjem. Kako važen da je Helgoland za Nemčijo, pokazalo se je v poslednji francoske-nemške vojni. Francosko brodovje ni moglo nič opraviti, ker je angleški guverner na Helgolandu prepovedal domačinom, ki najbolje poznajo morje, da ne smejo nič pomagati Francozom. Baš zaradi tega te velike važnosti Helgolanda, ga pa ne bode Anglija pač kar dala iz rok in vest Moskovskega lista se nam zategadel ne zdi prav verjetna.

Nemški listi mislijo, da bode utrjenje Kodanja **Dancem** prej škodovalo nego koristilo, ali vsaj pišejo tako, če tudi se dá iz nevolje, ki jo kažejo, lahko sklepati, da Nemčiji nikakor ni ugodno, da se Danci tako pripravljajo za vojno. Na Kodanj bi se Rusi ali Francozi lahko opirali, ko bi hoteli zapreti pruska pristanišča ob Nemškem morji.

Na kongresu Flamancev v Brügge je več govornikov zahtevalo, da se upelje pouk flamansčine v šolah po vseh **belgijskih** okrajih, koder je prebivalstvo flamansko. Na vsučiliščih v Gentu, Bruselju in Löwen naj bi se takoj začelo kriminalno pravo predavati tudi v flamansčini. Noben uradnik naj bi se ne smel nastaviti v flamanskih okrajih, če ni zmožen popolnem flamansčine, v vojaški šoli naj se tudi poučuje flamansčina kot obvezni predmet.

cesar Franc I. dne 27. februarja 1824. slavljenca našega Antona Alojzija Wolfa.

Sveti Oče papež Leo XII. potrdi to izvolitev že 12. julija in Goriški nadškof Walland ga posveti v dan 30. oktobra i. l.

Tako je dosegel mnogozaslužni visokoučni mož najvišje cerkveno dostojanstvo na Kranjskem že v 42. letu svoje starosti.

Nepopisna radost je zavladala po naši mili domovini, ko se je razglasila vesela novica, da je Kranjska dobila na vzvišeno mesto svojega sina. — Od vseh krajev so hiteli rojaki pozdravljat novega vladiko. Tudi Idrija, škofovo rodno mesto, je podvizala se po svojih namestnikih proslavljat slovesno upeljavo milostivega, nadepolnega višjega pastirja. Konec prve tretjine 16. stoletja (l. 1533.) dodelil je cesar Ferdinand I. (l. 1519—1564.) škofu Krištofu pl. Ravbarju in vsem njegovim naslednikom kneževstvo; papež Pij VII. pa je l. 1807. spremenil nadškofijo v škofijo. Zategadelj sta bila Anton Kavčič in Avgust Gruber le škofa. Wolf pa je z dnem 12. januarja 1826. l. vsled cesarjeve volje dobil naslov knezoškofa. To odlikovanje je zmatrati za priznanje škofovega vztrajnega in bistroumnega delovanja.

(Konec prih.)

Dopisi.

Iz Pulja 23. avgusta. (Demonstracije.)

In zopet moramo Vam poročati o protiaustrijskih demonstracijah onkraj črnorumenih kolov, katerih se je udeležilo naše „lojalno“ italijanstvo (knez Hohenlohe nam takó vedno trdi).

Dne 4. avgusta bilo je v Benetkah mejnarodno tekmovanje veslarskih klubov. Tega mejnarodnega veslanja udeležil se je tudi Tržaški veslarski klub. „Glaucó“ s svojo ladijo „Arge“. „Glaucó“ priboril si je prvi dobitok: tri častna darila (jedno je bilo podarjeno od pokojnega ministra-predsednika Depretisa) in 1000 lir v gotovem.

Častna darila si je klub pridržal, denar pa je izročil sindaku Beneškemu za „dobrodelne namene“ (!).

Razen imenovanega kluba udeležilo se je te slavnosti mnogo Porečanov. In tudi ti položili so svoj „obolus“ na oltar domovine italijanske: darovali so ustanovi „Opera pia Carlo Combi di soccorsi per la frequentazione delle scuole elementari di Venezia“ svoto 150 lir. Sinkakus Dante di Serego Allighieri poslal je v imenu predsednika ustanove Porečanom zahvalno pismo, v katerem se nahaja sledeči stavek: „da si Benetke štejejo ta čin Porečanov v posebno čast in da taki pojavi človekoljubnosti morejo le utrditi vezi mej obema mestoma (kaka čast za Poreč!) in pospešiti mejsebojne simpatije.“

Irredentovsko srce, kaj hočeš še več! Misli si morete, da so bili ti „veslarji“ (o, mi dobro vemo, kam veslajo) v devetih nebesih. Kakor pa že človeku ni dano, da bi užival čisto, nekaljeno veselje, takó je tudi takó lepo zasnovana demonstracija imela konec, kakeršnega gospóda neso pričakovali. Namestništvu v Trstu namreč stvar nikakor ni bila po godu, ker se je veslarski klub udeležil slavnosti v inozemstvu brez dovoljenja avstrijskih oblastev in tako pokazal oblastvom tem svoje — nespoštovanje; da se je torej spodbudil ob šš. naših društvenih postav. Namestništvo je, kakor smo čuli iz zanesljivega vira, iz tega svojega spoznanja takoj izvelo potrebne konsekvencije, ter razpustilo rečeni klub. Kakor se čuje, stvar še nikakor ni dognana, prešla je nekda v roke deželnemu sodišču. Če je to res, morajo naša oblastva imeti dokaze v rokah, da so italijanska gospóda dajali duška svojim „patriotiskim“ čutilom preveč „na debelo.“

So tudi to tiste „koristnejše stvari“, a „Triesterca“?! Č—t—č.

Domače stvari.

— („Der Tabor in Svetschach.“) Pod tem naslovom priobčila je včerajšnja „Tagespost“ svoje izvestje o Einspielerjevi slavnosti. Graško lažnjivko naši čitatelji že dobro poznajo, zatorej ne bode nikogar osupnilo, ako v tem glasilu čita, da smo hujškači Ljubljanski šli na Koroško „um im Blute der Deutschen zu baden.“ Kri je sicer, kakor že Mefisto pravi, „ein ganz besonderer Saft“, a koroških Nemcev sprijena kri in kopelj v njej — Brrr! Kakšna je njih kri, pokazali so že pri mnogih prilikah, najzadnji njih junaški čin pa je bil, ko so se Čehi vozili mimo Osojskega jezera. Nekega „Rudercluba“ člani so se baš takrat kopali v jezeru, a svojo nemško omiko javili s tem, da so potujočim tujcem kazali oni del svojega telesa, zaradi katerega so se stoli izumili. In v takih pobalinov krvi naj bi se kdo kopal! — „Tagesposte“ poročevalec videl je pri Einspielerjevi slavnosti tudi dr. Josipa Vošnjaka, kateri se pa 21. t. m. niti iz Ljubljane ganil ni. Pri tolikem resnicoljubju potem ni čuda, da je naštel v Svečah, kjer niti bil ni, samo 2000 ljudij, da graja Ljubljanske pevce in piše, da je v nedeljo zvečer bil sestanek pri „Sandwirthu“, „bei welcher die Laibacher Sangesbrüder etliche Nationallieder — brüllten!“ Iz vsega izvestja pa veje tolika nevolja in jeza, da nas prav v srce veseli, kajti baš Graškega glasila srd je najbolji dokaz, da je Einspielerjeva slavnost bila izborna.

— (Nadvojvoda Rainer,) glavni poveljnik brambovcev, pride dne 5. septembra k mančevrom pri Postojni.

— (V Dramatičnega društva šolo) vsprejemajo se nadarjene gospodične in gospodje od 1. do 12. dne septembra. Oglasila naj se pismeno oddajajo pri kustosu Šeškarku v Čitalnici. Poučevalo se bode v vseh strokah dramatične umetnosti brezplačno. Ob enem se vsprejemajo tudi gg. pevke in pevci kot solisti in za petje v zboru.

— (Občinski zastop v Mokronogu) je v svoji seji dne 14. avgusta t. l. g. Alojzija Ratolisko, c. kr. poštnega nadkomisarja v Ljubljani, v priznanje njegovih zaslug za poštno zvezo Sevnica-Mokronog imenoval jednoglasno svojim častnim občanom.

— (Na Bledu) je jutri v proslavo imendne presvetlega cesarja ob 1/4. uri popoldne promenade koncert v Lujizini kopelji; ob 5. uri tombola v hotelu Malinerjevem. Zvečer ob 8. uri razsvetljava jezera, ob 10. uri zvečer plesni venček v hotelu Malinerjevem. Ko bi bilo vreme neugodno, vrši se slavnost prihodnji dan.

— (Odbor podružnice družbe sv. Cirila in Metoda v Mokronogu) najljudneje vabi vse svoje častite člane in druge prijatelje k veselici, katero priredi dne 28. avgusta t. l. popoldne ob 4. uri v gostilni „na stari pošti.“ Dnevni red: volitev novega podružničnega odbora, potem petje, godba in tombola v korist društvu.

— (Z Bleda) poslala nam je prijazna roka „Curliste von Veldes Nr. II.“ Na tem seznamu izkazanih je 220 strank s 355 osobami jako pregledno in radi zabeležimo ta napredek v kroniki našega divnega Bleda.

— (Okrajni zastop ormoški.) Prešvitli cesar je potrdil volitev dr. Ivana Geršaka, c. kr. notarja v Ormoži, načelnikom, gosp. Albina Švingerja, dekana pri sv. Miklavžu, načelnika namestnikom za okrajni zastop ormoški.

— (Cerkniško jezero) je letos začetkom tega meseca odteklo. Ribiči nalovili so pri tej priliki nad 700 centov rib.

— (Solo prizor „Beli lasje — mlado srce“) dobiva se litografovan, komad po 15 kr. (s pošto 17 kr.) pri dramatičnem društvu. Znano je, da se je ta prizor predstavljal za bivanja bratov Čehov v Čitalnici. Spisatelj mu je naš režiser g. Ignacij Borštnik. Tudi Burka „Ponesrečena glavna skušnja“ istega pisatelja se prireja za litografovanje in se bode naslednji teden razpošiljala.

— (Na Reki) bil je včeraj po noči velik požar. V papirnici Smith-Meynierjevi pogorela so skladišča papirja in cunj in pa poslopje.

— (Povabilo h konjski dirki v Ljutomeru) v četrtek dne 8. septembra t. l. točno ob 2. uri popoldne. Dirkališče: Cvenski pašnik. Vspored vožnje: I. Vožnja s pervenci; dvakrat tir okrog = 2 kilometra, uloga 2 gld.; jednouprežno. Za kobile in žrebce s Štajerskega, ki še neso bili na dirki; starost 3—5 let. Dosežni stup 500 metrov. I. državno darilo 50 gld.; II. državno darilo 20 gld.; III. darilo ljutomerskega okraja 15 gld.; IV. državno darilo 10 gld. II. Vožnja s konji za pleme; dvakrat tir okrog = 2 kilometra, uloga 2 gld.; jednouprežno. Za licencirane žrebce in kobile tretjega in četrtega izrejevalnega oddelka na Štajerskem; starost 3—8 let. Dosežni stup 500 metrov. I. državno darilo 70 gld.; II. državno darilo 30 gld. III. darilo ljutomerskega okraja 25 gld.; IV. državno darilo 20 gld.; V. darilo ljutomerskega okraja 10 gld. III. Dvojnouprežna uzorna vožnja; za avstrijsko-ogerske konje; trikrat tir okrog = 3 kilometre; uloga 3 gld.; z zgubo uloge. I. Prvemu častno darilo, podeljeno od gospoda načelnika dirkalskega društva v Ljutomeru. II. Drugemu častno darilo, podeljeno od dirkalskega društva v Ljutomeru. Določila: Naglasila za dirko vsprejema gosp. Matijaš Zemljič v Ljutomeru do 7. septembra t. l. dopoldne; naglasiti se zna ustmeno ali pismeno; ob enem se mora rod, pleme in starost naglasenega konja izkazati ter uloga uplačati. Naglaseni konji se morajo z imenom naznaniti. — Konji, kateri nimajo nobenega imena, dobijo taisto od odseka. Konji, ki so naglašeni za vožnjo v II. oddelku (vožnja s konji za pleme), morajo se 7. septembra t. l. ob 2. uri popoldne postaviti na dvorišče tukajšnje žrebčarne, da se popišejo. Najmanj pol ure pred začetkom dirke, morajo se vsi za dirko oglašeni konji na dirkališče postaviti. Pri vožnji veljajo pravila Dunajskega dirkalskega društva. Dirkalsko društvo v Ljutomeru, dne 24. julija 1887. Za odsek: Fran baron Mac Nevin Okelly, načelnik.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 23. avgusta ob 5. uri popoldne. Pri nadvojvodinji Mariji Jozefi vedno še popadki, ki pa neso več tako močni. Žila in temperatura redna, stanje močij dobro. Novo-rojeni vojvoda zdrav.

Dunaj 23. avgusta. Zdravje nadvojvodinje Marije Jozefe se je zopet shujšalo. Nadvojvodinje oče, princ Jurij Saksonski, pripeljal se je danes na Dunaj ter takoj odpotoval v Persenburg.

Kronstadt 23. avgusta. Ladja „Država“, spremljana po janti „Carevna“, odpeljala pod carskim praporom v Kodanj.

Dublin 24. avgusta. Pod predsedstvom lord majora bil včeraj „meeting“, pri katerem je bilo več irskih in angleških poslancev. Izjavil se je protest, da se je narodna liga proglasila kot državni nevarna zveza. Vsprejela se je jednoglasno resolucija, da je to proglašanje brezvesten poskus, narod irski potisniti s ceste mirnega boja za njegove pravice.

Nizza 23. avgusta. Gozd Ubac-Foran pri Mentoni ves v plamenu. Ogenj se grozovito širi in je že uničil osem kilometrov gozda. Zaradi groznega dima ni možno gasiti. Misli se, da je mnogo ljudi poginilo v ognju.

Zahvala.

Iz dna svojega razveseljenega srca izrekam na tem mestu najgorkejšo zahvalo svetemu Očetu papežu Leonu XIII., ki so blagovolili me imenovati svojim kamornikom, — premilostljivim knezofskofom in škofom Koroškemu, Ljubljanskemu, Djaikovskemu in Tržaškemu, ki so mi srčno čestitali o priliki moje zlate meše, vi soko čestitim gg. duhovnikom v Ljubljani, ki so mi darovali prekrasne mešne bukve, — preljubim koroškim Slovencem, ki so mi izročili v spomin dragocen kelih, — vsem slavnim občinskim odborom, ki so me izvolili za svojega častnega občana, — vsem čestitim deputacijam s Hrvatskega, Primorskega, Goriškega, Kranjskega, Štajerskega in Koroškega, ki so me v nepričakovano velikem številu počestili s svojim obiskom in mi ustno čestitali, — izvrstnemu pevskega zboru Ljubljanske čitalnice, ki je s svojim sodelovanjem vso svečanost neutrudljivo in sijajno podpiral, — vsem drugim, ki so k povišanju te svečanosti, bodi si kakor koli, pripomagovali, — vsem onim, ki so mi svoja voščila pismeno ali telegrafično v tako ogromnem številu na znanje dali, — slednjič slavnemu odboru, ki se je neumorno potrudil, da se je vsa svečanost na vse strani vršila v najlepšem redu. —

Andrej Einšpieler,
zlatomešnik.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192—112)
za vse leto gl. 4.60; za pol leta
gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Tuji:

23. avgusta.

Pri **Stonm**: Paradeiser, Jöndl, Mutz z Dunaja. — Vlček iz Prage. — Schutz iz Brna — Schmerling iz Linca. — Schmidt iz Solnograda. — Dr. Con iz Zagreba. — Dr. Pak iz Maribora. — Wolf iz St. Petra. — Kroupa iz Idrije. — Globočnik iz Kranja. — Lavrič iz Nove Oslice. — Loger od sv. Križa. — Saftig s Klanca. — Crillonovich iz Trsta.

Pri **Mallé**: Bregentzer iz Belgije. — Wazel, Hermann z Dunaja. — Prof. dr. Neuwirth iz Prage. — Mangeld iz Budimpešte. — Wretsko iz Graca. — Baumgartner iz Ljubljane.

Pri **avstrijskem cesarju**: Rozze iz Pontebe. — Reyer iz Novega mesta. — Kovačič iz Sodražice.

Tržne cene v Ljubljani

dné 24. avgusta t. l.

Pšenica, hktl.	gl. kr.	Špeh povojen, kgr.	gl. kr.
Rež,	5 90	Surovo maslo,	90
Ječmen,	4 10	Jajce, jedno,	2
Oves,	3 30	Mleko, liter,	8
Ajda,	2 92	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	4 10	Telečje	52
Koruz,	4 25	Svinjsko	60
Krompir,	5 20	Koštrunovo	36
Leča,	2 14	Pišanec	45
Grah,	12	Golob	17
Fizol,	13	Seno, 100 kilo	1 78
Maslo,	11	Slama,	1 69
Mast,	1	Drva trda, 4 metr.	6 15
Speh frišen,	66	„ mehka, „	4

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
23. avg.	7. zjutraj	738.00 mm.	13.4° C	sl. svz.	jas.	
	2. pop.	737.54 mm.	20.2° C	sl. vzh.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	737.90 mm.	13.2° C	sl. svz.	jas.	

Srednja temperatura 15.6°, za 2.7° pod normalom.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Dunajska borza

dné 24. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gl. 81.55	gl. 81.60
Srebrna renta	82.85	82.80
Zlata renta	112.85	113.—
5% marena renta	96.45	96.45
Akcije narodne banke	885.—	885.—
Kreditne akcije	282.—	282.30
London	125.80	125.80
Srebro	—	—
Napol.	9.95 1/2	9.95
C. kr. cekini	5.94	5.94
Nemške marke	61.52 1/2	61.52 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 129	gl. 50 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	164
Ogerska zlata renta 4%	100	75
Ogerska papirna renta 5%	87	45
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gl. 119	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100	25
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	181	—
Kreditne srečke	100 gl. 181	—
Rudolfove srečke	10	25
Akcije anglo-avstr. banke	120	107

Zahvala.

Vsem onim, koji so spremili danes v tako mnogobrojnem številu mojo nepozabljivo mater k zadnjemu počitku, zlasti g. župniku Dugulinu in drugim gospodom iz Ajdovščine, dalje visokorodnemu g. grofu Lanthierju in graščinskim uradnikom, isto tako občinskim odbornikom, koji so mater do groba nosili, dalje slavnici Čitalnici, c. kr. sodnijskim in davkarskim uradnikom iz Vipave in Ajdovščine, Vipavskim gasilcem in pevcem, konečno visokorodni grofinji ter vsem prijateljem in znancom, koji so položili stari materi prekrasne vence v lepem številu na grob in mi ob jednem izrazili svoje sočutje bodi si pismenim ali ustnim potom izreka najtoplejšo in najiskrenejšo zahvalo

žalujoči sin

Josip dr. Kenda.

V Vipavi, dne 23. avgusta 1887. (601)

Kisla voda, kopališče Radence

s svojo jako obilo „natrio-lithion-kisline“. Garodovi poskusi so dokazali, da je ogljeno-kisli „Lithion“ pri protinu najboljša in najgostejša zdravilna voda kot specifikum pri: protinu, kamni v žolceci, mehurji, ledvicah, zlati žili, bramorici, brahuru, zlatenici, žolčnih boleznih, kataru. Kopelji, stanovanja, restavracija cen.

Glavna zaloga pri Ferd. Plautz-u v Ljubljani. (349-10)

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani

Jurčičevi zbrani spisi

po znižani ceni.

- 1. zvezek:** Deseti brat. Roman.
- 2. zvezek:** I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljične povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovence ali črtice iz njegovega življenja.
- 3. zvezek:** I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrbhan Smukova ženitev. Humoristična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovski sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
- 4. zvezek:** I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojinje. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
- 5. zvezek:** I. Hei mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetkega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest. — VII. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčje pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojmi se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankoveci. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja rolitnega agitatorja.

Zvezek po 60 kr., eleg. vezan po 1 gl.

Pri vnanjih naročilih velja poštnina za posamični nezvezek 5 kr., za vezani 10 kr.

Prodajajo se v

„NARODNI TISKARNI“
v Ljubljani,

Kongresni trg,

Gledališka stolba.

Na prodaj sta dva lepa pava,

samec in samica. — Več o tem se zve pri upravnistvu „Slovenskega Naroda“. (594—2)

Dve prodajalki

iz dobre rodbine, večji nemščine in slovenščine, spretni in zvedeni, vsprejmeta se v prodajalnici drobnega in posamentirkega blaga v Zagrebu.

Ponudbe vsprejmeta Frau Müller-jev Annoncen-Bureau v Ljubljani. (590—2)

Učenec ali praktikant,

14 let star, iz dobre rodovine, slovenskega in nemškega jezika zmožen v branji in pisavi, se vsprejme v zalogi z mešanim blagom v večjem trgu Kranjske. — Naslov se izve pri upravnistvu „Slovenskega Naroda“. (599—1)

Zaprta kočija, lahek, na pol odprt koleselj in par novih konjskih oprav

po poluanngleški šegi

se po ugodnih cenah proda.

Več se poizve: Kongresni trg št. 12, I. nadstropje, v Ljubljani. (586—2)

Zobozdravnika Paichel-a ustni in zobni preparati.

(Ustnovodna esenca in zobni prašek.)

Izvrstna sredstva za čiščenje in ohranjenje zob, zabranijo, da se ne dela zobni kamen, osvežijo usta in odpravijo smrdečo sapo.

Posebno utrjujejo otle zobe, ustavljajo krvavenje dlesna, zabranjujejo trohnenje zob in če se stalno rabijo, odpravijo vsake zobne bolečine. Cena steklenici zobovodne esence 1 gl., škatelji zobnega praška 60 kr. (238—40)

Dobiva se v ordinacijskem prostoru pri Hradskega mostu v Köhlerjevi hiši I. nadstropje, pri lekarji Svobodi in trgovci Karinger-ji.

Slikar Strukelj,

v Ljubljani, v Kolodvorskih ulicah št. 5,

prevzame

slikanje sob, dvoran in dekoracij

po primernej ceni.

Priporoča se p. n. občinstvu z velespoštovanjem za taka dela po nizki ceni. (595—2)

Zdravila za živino.

Štupa za živino.

Ta prav dobra štupa pomaga najbolje pri vseh boleznih krav, konj in prašičev. (600—1)

Konje varuje ta štupa trganja po črevih, bezgav, vseh nalezljivih kužnih boleznih, kašlja, plućnih in vratnih boleznih ter odpravlja vse gliste ter vzdržuje konje debele, okrogle in iskrene. Krave dobe mnogo dobrega mleka.

Zametek z rabilnim navodom vred velja le 50 kr., 5 zamotkov z rabilnim navodom samo 2 gl.

Cvet za konje.

Najboljše mazilo za konje, pomaga pri pretegu žil, otekanju kolen, kopitnih boleznih, otrpenosti v boku, v križi i. t. d., pri otekanju nog, mehurnih na nogah, izvinnjenji, otiščanju od sedla in oprave, pri sušici i. t. d., s kratka pri vseh vnanjih boleznih in hibah.

1 steklenica z rabilnim navodom vred stane le 1 gl., 5 steklenic z rabilnim navodom vred samo 4 gl.

Ta zdravila se dobé pristna samo v

„LEKARNI TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.